

Viziunea Bisericii de azi pentru generația de mâine

Pastor dr. IOAN BRIE,
Rectorul ITP București

*Mesaj transmis la Convenția Comunității Teritoriale Nord-Vest, 29 noiembrie - 1 decembrie 2019, Paris, Franța

Părtășile avute împreună* până acum au fost o binecuvântare pentru sufletele noastre și nădăjduim că și în continuare, în același spirit și sub înputernicirea și călăuzirea lui Dumnezeu, va fi tot o binecuvântare.

Tema serii este legată de viziunea Bisericii de astăzi pentru generațiile de mâine. Ne-am gândit cu siguranță fiecare în ce generație ne găsim și cred că răspunsul a fost: în generația de azi. Cum măsurăm acest azi când totul este relativ? Eu cred că undeva în trecut și în prezent, dacă punem 10 ani în față, cam acolo s-ar găsi generația noastră. Întrebarea pe care ne-o punem azi este: care este viziunea noastră cu privire la generația care va veni după noi?

Eu cred că Dumnezeu are pregătite binecuvântări, un rost al Lui pentru fiecare generație de oameni, din fiecare etapă a istoriei. Nu ne stă bine să ne arătăm neîncredători că cei care vor veni după noi vor prăpădi credința ajunsă până la noi. Probabil că unii dintre înaintașii noștri n-au avut încredere în generația noastră și, când ați plecat din țară, și-au zis: „Copiii aceștia se duc și se prăpădesc pe acolo. N-o să se aleagă nimic de ei, de numele lor și de credința lor. N-au nici păstori, nici predicatori, nici cântăreți, nici biserici, nu au nimic. Sunt niște tineri care vor să facă bani.”

Experiența ultimilor 30 de ani arată că între aceia care erau foarte tineri, când au venit aici și care nu aveau biserici, Dumnezeu a făcut o mișcare. Și s-a întâmplat ceva ce și de-ar fi vrut cineva să programeze și să organizeze, n-ar fi ieșit mai bine! De n-ar fi la cârmă Dumnezeu, de n-ar fi El stâlpul generațiilor și n-ar călăuzi El oamenii printre generații, nu s-ar alege nimic de biserici. Dar, slavă Domnului că este un Cap care le coordonează și le conduce pe toate.

Acum, nouă ne-ar sta bine să ne gândim cu mare preocupare, să lăsăm celor de după noi o viziune, o moștenire mai bună, ceva ce noi nu am avut sau, dacă am avut, nu am avut cum ne-am fi dorit să avem.

Mesajul pe care o să-l împărtășesc cu dv. va accentua partea aceasta a viziunii bisericii de astăzi pentru generația de mâine, cu o particularitate a moștenirii bogate pentru generația de mâine.

Întâi de toate, cred că **Dumnezeu ne cere să avem, să gândim, să ne rugăm Lui să primim o viziune pentru generațiile care vor veni după noi.** Trebuie să ne punem

această întrebare: ce se va întâmpla după noi și cum vom reuși să transmitem mai departe credința? Cel care se gândește doar la binele imediat, nu e un vizionar. Acel rege vestit, Ezechia când a auzit roștite de prorocul Isaia cuvintele lui Dumnezeu, s-a liniștit în el și a zis: „*Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit, este bun.*» *Și a adăugat: «Căci va fi pace și liniște în timpul vieții mele!»*” (2 Împ. 20.19). Bărbați tineri, femei tinere, oameni în puterea vârstei, oameni cu copii mici, v-am văzut pe aici, pe holuri, pe afară. Am auzit pe hol copiii vorbind în franceză și germană. Nu e rău acest lucru, dar acestea sunt semen ale unor probleme viitoare. Ne stă bine să învățăm din ce au pățit alții și să construim pentru viitor.

Legat de această chemare a lui Dumnezeu, pentru a avea o viziune pentru generațiile viitoare v-aș aduce aminte din Scriptură două pasaje.

Despre Avraam, Dumnezeu a zis: „*Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine ...*” (Geneza 18.19).

Iar Asaf a scris: „*El a pus o mărturie în Iacov, a dat o Lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui*” (Ps. 78.5-7).

Vă rog să observați preocuparea acestor oameni ai lui Dumnezeu pentru viitoarele generații. Și apostolul Pavel are aceeași grijă, de această dată canalizată pe linia duhovnicească a slujirii pastorale: „*Tu, dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și, ce-ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții*” (2 Timotei 2.1-2).

Și așa, din generație în generație, credința să meargă mai departe. Putem observa în Scriptură și generații care au eșuat în această nobilă misiune. Doar Dumnezeu, în mila Lui, a recuperat pe poporul Său. În Judecători este scris: „*Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel. Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului și au slujit Baalilor*” (Jud. 2.10-11) și continua

„*Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni, și poporul care se va naște să laude pe Domnul!*”
(Psalmul 102.18)

cuvântul descriind tragedia acelei noi generații. Este o dramă să nu treacă bine „un neam întreg de oameni” și deja în următoarea generație să fie o așa cădere. E limpede că acolo s-au făcut greșeli. Oare ce ar trebui și ce am putea să facem noi azi, ca neamul care va veni după noi să ducă mai departe mărturia Domnului?

Într-o zi, în biserica Emanuel din Sibiu, am avut un mesaj pe care Domnul mi l-a pus pe inimă să-l împărtășesc. Am plecat de la o observație simplă – clădirea, casa de rugăciune pe care am construit-o este suficient de rezistentă ca să dăinuiască 500 de ani. În Sibiu sunt clădiri mai slabe, care au 500 de ani și în care locuiesc și astăzi oameni. Dacă Dumnezeu va mai ține pământul și omenirea, ce-o să fie în clădirea bisericii noastre peste 300 de ani? Este o întrebare pe care trebuie să ne-o punem. La asta să cugetăm și, în perspectiva ei, să acționăm!

Cred că la întrebarea ce trebuie să facem ca biserică pentru generațiile de mâine, ar trebui să avem în vedere câteva lucruri:

În primul rând, trebuie să înțelegem foarte bine specificul vremurilor în care trăim. După părerea mea, generațiile de acum 200 de ani nu ar fi prins frământările prin care a trecut generația noastră, nici dacă trăiau 500 de ani. Deci, dacă s-ar fi născut cineva în anul 1200 și ar fi trăit până în 1700, n-ar fi prins în timpul vieții atâtea schimbări, câte am prins noi în 30 de ani. Asta este năucitor pentru noi. Viața aceea așezată cu tata, cu mama, cu pruncii, cu bătrânii la gura sobei, verile acelea la câmp cu toți laolaltă, serile lungi de șezătoare la gura sobei... nu mai există. Societatea s-a fragmentat, familia s-a fragmentat. Noi trăim niște schimbări atât de mari, încât omul este destabilizat. De exemplu, schimbările de natură politică. A căzut comunismul, s-a așezat o nouă orânduire, cea a democrației. Am trecut peste ea, am prins configurarea Uniunii Europene. Aduceți-vă aminte că atunci când ați venit aici, unii dintre dumneavoastră vă ascundeți de poliție, fiindcă nu aveți acte și uitați-vă acum câte schimbări s-au petrecut în câțiva ani! Ce să mai vorbim despre globalizare, despre dezintegrarea națională, de ștergerea aspectelor care țin de indentitatea națională, mai ales pe bătrânul nostru continent, de secularism cu tot ce aduce el.

Apoi, au fost aduse schimbări mari de natură economică. Când le povestim

copiilor noștri cum trăiam noi când eram copii, cu ce jucării ne jucam, cu ce haine ne îmbrăcam și cum se stătea la rând pentru alimente sau alte produse, ei zic că suntem de pe altă lume. Și suntem de pe altă lume, în viziunea lor.

Putem aminti și bunăstarea de care ne bucurăm. În Evul Mediu, nici regiile nu trăiau așa de bine cum trăim noi acum. Astea sunt schimbări care îl provoacă mult pe om. Se întâmplă ceva în sufletul omului care ajunge să trăiască aceste schimbări, prea repede, poate.

Ce să mai spunem despre schimbările din lumea științei și a tehnologiei. Când eu am plecat la facultate și am ajuns în București, i-am scris tatălui meu, anunțându-l că am ajuns cu bine. Scrisoarea a făcut pe drum 3 săptămâni. Apoi, tata a lăsat să treacă o săptămână și mi-a răspuns printr-o scrisoare, care a ajuns tot după 3 săptămâni și deja era terminat primul semestru. Urma să plec acasă în vacanță. Asta era comunicarea. Dacă era o urgență, trimeteai o telegramă...

Cu siguranță, ceva s-a întâmplat cu sufletul omului. Telefonul mobil, internetul, viteza cu care călătorim dintr-o parte în alta, toate aceste transformări, toate aceste inovații ne împing undeva într-o zonă în care, fără să ne dăm seama, devenim foarte superficiali. Există și o carte intitulată „*Superficialii, efectele internetului asupra minții*”...

De-ar fi apoi să menționăm schimbările de natură socială, aspecte legate de dezintegrarea familiei, de răsturnarea moralității – cu tot ce presupune acest asalt al imoralității, fenomenul emigrației, schimbării, apoi, în plan religios, ateizarea și secularizarea societății, regresia moralei, decăderea creștinismului, care nu mai are impact în Europa, și se face tot ce se poate ca să fim marginalizați. Europa este mult mai avansată în schimbări anticreștine decât America, și vântul acesta rece ajunge și în România.

Când punem problema unei viziuni pentru generațiile care stau înaintea noastră, trebuie să fim conștienți de aceste frământări. Nu avem voie să le ignorăm pentru că aceste vremuri grele au efecte și asupra vieții de credință, asupra felului în care este organizată familia.

Apoi trebuie să anticipăm direcțiile în care se mișcă societatea și să înțelegem pericolele și tendințele cu care se va confrunta biserica în viitoarele generații. Adevărul este că societatea se secularizează tot mai mult. Influența și presiunea mediatică este tot mai mare, ideo-

logiile progresiste sunt impuse în forță, școala face eforturi teribile să niveleze mentalitățile. Și, din câte știu, Franța este vârf de lance în ceea ce privește secularizarea. Nu trebuie să ne sperie asta, la cârmă este tot Tatăl nostru ceresc, însă trebuie să știm cum să ne mișcăm în aceste ape tulburi, căci stăpân peste toate este Dumnezeu. Nu putem să ne imaginăm presiunile care se exercită asupra mentalului copiilor în școli. Generațiile tinere se găsesc într-o stare de confuzie, prinse pe de o parte de presiunea secularismului, a statului ateu, a mass-mediei și, pe de altă parte, de falsitatea compromisiului, a duplicității pe care o văd uneori la tați și la mame în biserică. Copiii noștri nu sunt proști și nici orbi. La asta trebuie să ne gândim bine. Aici a pierdut masiv biserica ortodoxă și biserica catolică. A trecut vremea în care ne-am putea permite să ne bucurăm când auzim că abuzuri petrecute în biserici istorice sunt devoalate și semnalate în mass-media. Trebuie să plângem. Lovitura e împotriva tuturor, dușmanul e în altă parte...

Apoi, în contextul acesta, **se cere să mijlocim în rugăciune pentru generațiile viitoare.** Și cred cu convingere că rugăciunea are putere și că poate, prin Duhul lui Dumnezeu, influența generațiile viitoare, neamul de oameni care vine după noi. Cred că suntem responsabil să facem aceste ziduri de apărare prin rugăciunile noastre pentru cei ce vor urma după noi.

Știți că Dumnezeu a făcut bine generațiilor căzute ale Israelului. Și luptele lui David, umblarea lui cu Dumnezeu, de asemenea. Odată, într-o vreme de mare strâmtorare, Domnul a răspuns unui rege al lui Israel: „din cauza tatălui tău, David, te ascult”. Ar trebui să strângem acest capital de binecuvântare pentru viitoare generații – rugăciuni la fiecare adunare pentru cei ce vor veni după noi.

Apoi, **este foarte important să lucrăm la echiparea generației tinere pentru a duce mai departe misiunea lui Dumnezeu în lume.** Se cere să investim în generația tânără, să ne ocupăm de educația copiilor noștri, a adolescenților și a tinerilor din bisericile noastre. Începând cu educația din familie, apoi la biserică, la școala duminicală. De o importanță strategică este

(continuare în pag. 22)

(urmare din pag. 21)

lucrarea cu tineretul bisericii. Trebuie să vă rugați cu ei împreună și să faceți ceva ca această generație să fie unită. Trebuie înființate școli biblice, iar tinerii noștri să fie încurajați să le urmeze cursurile! Considerente de viziune, de strategie – să învețe la școală și să meargă în universități, să se pregătească și să devină oameni cheie în societatea franceză în următoarea generație. Oriunde îi va așeza Dumnezeu, trebuie să îi împingem de la spate să facă școală, ca mai apoi, prin ei, societatea în care trăim să fie influențată. Mă îngrijorează incapacitatea bisericii din vremea noastră în a crea „poduri” spre comunitate. În bisericile noastre mai mici, în comunitățile mai mici de la sate, barierea aceasta a fost foarte ușor de trecut. Acolo ne știam toți unul cu altul, dar cum vei reuși să știe de tine și să influențezi o comunitate care e formată din multe alte comunități și toate adunate, numără câteva milioane de oameni, cum ar fi zona pariziană. Ceva aici trebuie să ne frământa. Am impresia că biserica din generația noastră, mai degrabă se găsește în periferie, decât în puncte din care ar putea influența. Nu trebuie să ne dezamăgim, nici să ne supărăm, dar nici să ne îmbătăm cu apă rece, ci doar să privim adevărul. Și înțelegând unde și cum suntem, să ne mișcăm, să vedem ce putem face mai bine.

De asemenea, cred că este foarte important să arătăm încredere în capacitatea generației viitoare de a continua misiunea lui Dumnezeu. Da, Dumnezeu va ridica oameni și aceștia vor duce mai departe mărturia. Se cere să avem încredere în ei și să-i promovăm. Să-i punem să predice. Cred că se cere să arătăm încredere în generațiile care vin după noi.

În biserica din Sibiu, viziunea noastră a fost ca în conducerea bisericii să avem oameni din fiecare generație. La ultimele alegeri, doi dintre prezbiterii noștri influenți, care erau ca vârstă între 50-60 ani, m-au rugat respectuos să accept că nu vor mai candida. Sigur că nu mi-a căzut bine. M-am temut ca nu cumva această poziție să creeze undeva o breșă. Ce se întâmplă de frații aceștia nu mai vor să candideze? Dar ei mi-au explicat: dacă noi candidăm, băieții ăia de 20-30 de ani nu mai au șanse să intre în comitet. Vom explica noi de ce nu vrem să mai candidăm și îi vom ruga pe frați să aibă înțelegere. M-au emoționat, și așa au făcut. Acum, avem în echipă doi băieți între 20-30 de ani, care sunt deja ordinați prezbiteri.

Vă rog, faceți ceva ca să arătați că aveți încredere în generația care vine, că altfel, dacă nu închegăm cumva generațiile, dacă nu există continuitate, când vom pleca noi, va veni o așa ruptură și o prăpastie după noi, că nu vom mai putea compara ce a fost cu ce va fi. Creați, vă rog, legăturile acestea.

Trebuie să lăsăm generației viitoare o moștenire spirituală bogată. Aici aș dori să punctez câteva lucruri importante:

Întâi de toate, ar trebui să fim preocupați ca în Biserica Domnului care rămâne după noi, să rămână conservată și transmisă mai departe o învățătură sănătoasă.

Suntem responsabili ca învățătura sănătoasă care o găsim în Scriptură, și am primit-o de la părinții noștri, să o conservăm, să învățăm în ea pe copiii noștri și să o transferăm cumva, prin ei următoarelor generații. E o datorie nobilă și avem ce să transmitem mai departe. Conștienți că sunt pericole foarte mari în timpul generației noastre, învățătura sănătoasă predată de înaintașii noștri

este provocată în cel puțin 4-5 puncte. Eu sunt îngrijorat și sunt conștient în același timp. Spun acest lucru și din perspectiva unui păstor. Am început slujirea pastorală în 1996. Lucrez în mediul academic din 1999, coordonez o școală de teologie, deci știu ce spun. În timpul generației noastre noi riscăm să stricăm credința în câteva puncte. Grija mare la liberalismul teologic, grija mare la percepția pe care o creăm oamenilor vizavi de autoritatea Sfintei Scripturi, grija mare la umanismul creștin. Biserica nu există pe pământ ca să fiu eu fericit, credința nu e lăsată de Dumnezeu pentru bunăstarea mea, pentru fericirea mea, Dumnezeu nu există în cer ca să îmi satisfac mie nevoile pe pământ! În timpul generației noastre a părut această mișcare – biserici după dorințele membrilor... Liberalismul teologic ne-a făcut să căutăm biserici centrate pe om. Dintr-un act de închinare și de înălțare a lui Dumnezeu, serviciile divine s-au transformat într-un divertisment religios, iar oamenii lui Dumnezeu, chemați să vestească adevărul folosind cuvinte din partea lui Dumnezeu, au devenit un fel de actori, iar serviciile divine, piese de teatru. Trebuie să avem grijă mare la acest lucru.

Teologiile neocarismatice ne provoacă cu tot felul de idei care, profitând poate de lipsa noastră de experiență și de trăirea autentică cu Duhul Sfânt, vin cu contraafaceri. Ce să mai vorbim de biserica ospitalieră și de pozitivism. Oamenii au început să gândească și în bisericile noastre că totul trebuie să fie pozitiv, că mergem la adunare nu ca să ne certe păstorul, să ne mustre, ci ca să ne încurajeze, să ne îmbărbăteze, să ne ducem acasă cu un sentiment de bine... Lipsește mesajul moralizator, cuvântul păcat nu mai este pomenit, despre judecata lui Dumnezeu nu se mai vorbește, despre iad – vezi-ți de treabă, așa ceva nu există!

Instantaneu dintr-o oră de curs la Institutul Teologic Pentecostal din București

Conceptul de disciplinare - de punere deoparte sau de excomunicare -, este o chestiune de mult apusă. Părinții noștri n-au înțeles așa credința. Schimbările s-au petrecut în timpul vieții noastre și, atunci, noi ne gândim - ce vom face cu generațiile viitoare?

Veghere la învățatura sănătoasă și la morală sănătoasă. Eu cred cu tărie că viitorul bisericii nu depinde niciodată de inovații pe care le-am face noi în materie de organizare a bisericii, nici în ce fel de coruri sau orchestre avem sau nu avem, nici în ce fel de predicatori buni avem sau nu avem, cum ne organizăm, cât de mare sau mică este clădirea. Toate aceste lucruri, bune și la locul și la rostul lor, nu determină viitorul bisericii. **Viitorul bisericii este determinat de felul în care reușim să păstrăm sfințenia lui Dumnezeu în rândurile noastre.** Dacă vom avea respect față de Cuvântul lui Dumnezeu, dacă vom afirma valorile morale și spirituale ale lui Dumnezeu în bisericile noastre, atunci va exista viitor. Dumnezeu nu va ezita să lepede biserica penticostală română, cum n-a ezitat să lepede niciun fel de mișcare anterioară, dacă respectiva mișcare a lepădat Cuvântul Lui. Să prețuim, deci, în bisericile noastre Cuvântul lui Dumnezeu!

Eu cred că viitorul bisericii în generațiile viitoare depinde de ce va face biserica cu învățatura despre sfințenie. Insist asupra acestui lucru ca o preocupare strategică pentru generațiile noastre. Altfel, s-ar putea să ajungem la situații ciudate. Este datoria generației noastre să vegheze asupra acestor lucruri: o morală și o viață spirituală sănătoasă. Avem aici în vedere practicarea disciplinelor spirituale: rugăciunea, postul, citirea Cuvântului lui Dumnezeu, separarea de tot ce se pare că este o viață trăită în păcat, accentuarea importanței botezului cu Duhul Sfânt și a darurilor Duhului Sfânt. Sunt tot atâtea particularități ale identității penticostale care fac ceea ce se numește o viață spirituală sănătoasă. Această moștenire ar trebui să o lăsăm următoarelor generații.

Este foarte important să avem în vedere **să lăsăm după noi o experiență autentică a lucrării Duhului Sfânt.** Probabil că și de la nivelul bisericii poate fi sesizată această problemă, dar poate că nu întotdeauna... Dar noi, la Institutul Teologic din București, putem observa bine tendințele. Ne vin studenți din toată țara, din toată Europa. Avem 230 de studenți. Organizăm împreună

seri de rugăciune, facem stăruințe, mergem în tabere de rugăciune. Când mă uit la ei, cum reacționează la aceste activități, este atât de evident ce i-a învățat păstorii din bisericile lor... Stimăți frați din conducerea Cultului Creștin Penticostal, avem multe de corectat, lupte grele de dus...!

Dumneavoastră, iubiți credincioși din diaspora, nu sunteți din altă carte, ci din aceeași carte și de pe aceeași pagină... Vă chem la un creștinism autentic, la o experimentare autentică a lucrării Duhului! Ori ne schimbăm numele, ori ne schimbăm practica. Să ne schimbăm mai bine practica, în acord cu Scriptura.

Conturarea și conștientizarea clară a propriei identități este, de asemenea, foarte importantă și reprezentantă o moștenire pe care trebuie s-o lăsăm generațiilor care vin după noi. La întrebarea „Cine sunt eu?”, tinerii noștri trebuie să aibă răspunsuri foarte clare. Generația noastră este responsabilă să creeze un puternic sentiment al identității - cine suntem! Eu cred că identitatea unui om, bărbat sau familie se sprijină pe patru mari stâlpi.

Primul stâlp fundamental este credința. Nu ne putem defini ca oameni decât dacă privim în sus, la Dumnezeu. Suntem făpturile Sale, El este Creatorul nostru. Și vom spune: **eu sunt creștin.** Și, în mod particular, sunt creștin penticostal. Cu asta mă mândresc, asta sunt. Oriunde mă mișc în lumea aceasta, sunt creștin penticostal.

Al doilea stâlp este națiunea, poporul. Eu sunt român și dumneavoastră sunteți români. Asta este o mare binecuvântare! I-am întrebat pe copii, și în Austria și în Germania și în America, ei ce sunt, români? Unii ezită să răspundă că sunt români, sunt ușor încurcați. Avem o problemă. De ce ne rușinăm că suntem români?

Întâlnirea noastră cu civilizația apuseană, admirația noastră față de ce am văzut la ei, complexe noastre de inferioritate ne-au făcut să ne retragem ca o broască țestoasă în carapace. Dar avem valori culturale și spirituale care concurează cu orice este în Europa și pe acestea trebuie să le afirmăm cu o mândrie și o demnitate izvorâte din smerenia creștină. Puneți, vă rog, în inima copiilor aceste valori. Și trebuie să îi învățați limba română, altfel, peste 15 ani veți avea probleme serioase!

O generație de slujitori tineri, bine pregătiți - asta trebuie să lăsăm moștenire generațiilor viitoare.

Investiți în ei, pregătiți-i cât mai bine, promovați-i în toate domeniile de slujire. La muzică stați foarte bine. Nu știu, însă, cum este la școala duminicală, cum este baza umană, cum sunt cei tineri selectați, chemați și promovați să predice. Vă doresc să aveți în adunările dumneavoastră o echipă diversă, complexă și competentă!

Al treilea stâlp este familia, neamul tău - eu sunt Brie!

Și mai este încă în stâlp - genul. Trăim vremuri în care trebuie să așezăm în mintea copiilor noștri și a generației care vine identitatea de gen așa cum a lăsat-o Dumnezeu.

Cine sunt? Mă uit în sus - sunt creștin penticostal, mă uit în jur - sunt român, mă uit spre casă - sunt Brie, mă uit în oglindă - sunt bărbat.

Închei menționând două lucruri mari - **o infrastructură vizionară** - și asta trebuie să lăsăm ca moștenire și **o deschidere vizionară** spre lumea din jur.

Legat de infrastructura vizionară - construiți biserici aici, în Europa, cum-părați clădiri, transformați clădiri, asta este o moștenire pentru generațiile care vin. Deschideți școli. În București lucrăm la o școală - e o viziune mare, țintim peste generații. Acolo trebuie dezvoltat un centru de învățământ creștin care să influențeze mult în jurul acelei școli. Este o viziune, este o luptă. Biserica Penticostală Română n-a avut vreme să-și dezvolte o infrastructură. În perioada interbelică am fost în ilegalitate și persecutați, iar în cea comunistă și persecutați și fără drepturi de proprietate. În anii de după Revoluția din 1989 a fost sărăcie lucie, că nu aveam pe ce pune mâna. Însă, de 15-20 de ani încoace, putem să ne facem infrastructura. Și dacă dumneavoastră dormiți, o să fie făcută cu alții, dar va fi făcută. Vor fi făcute biserici, școli, vor fi ridicate spitale. Trebuie să facem ceva pentru viitor!

Vizavi de **deschiderea vizionară spre lumea din jur, trebuie cultivat spiritul de misiune.** Este o mare binecuvântare ce s-a făcut prin APME și ne onorează să ne alăturăm acestei lucrări. Acum este în fașă și AREA, această infrastructură pentru evanghelizarea României. Poduri care trebuie făcute spre oameni și multe altele.

Să nu uităm să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru generațiile care vin. **Și trebuie să le lăsăm o moștenire! Amin!**